

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3Co/56/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118215257
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 06. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8118215257.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej a členov senátu JUDr. Gabriely Világiovej a JUDr. Zlaty Simkovej v spore žalobcu: C. Š., T. XX.XX.XXXX, H. C., W. T. X, zastúpený: JUDr. Igor Šafranko, advokát, so sídlom vo Svidníku, Sovietskych hrdinov 163/66 proti žalovanému: Home Credit, a.s., so sídlom Teplická 7434/147, Piešťany, IČO: 36234176, zastúpený: Advokátska kancelária GOLIAŠOVÁ GABRIELA s.r.o., so sídlom 1. Mája 173/11, Trenčín, o primerané finančné zadostučinenie, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 22. 02. 2019, č. k. 11Csp/205/2018-55 takto jednohlasne

rozhodol:

- I. Potvrdzuje rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti.
- II. Mení rozsudok vo výroku o trovách konania tak, že žalobcovi sa priznáva náhrada trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 %.
- III. Stranám sporu náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej aj „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol, cit.:

„Žalovaný je p o v i n ý zaplatiť žalobcovi 50 Eur v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Žalobu v prevyšujúcej časti z a m i e t a .

Žalovaný n e m á voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania a žalobcovi súd nárok na náhradu trov konania n e p r i z n á v a“.

2. Rozhodnutie odôvodnil zistením, že dňa 15. 04. 2013 medzi stranami sporu bola uzavretá úverová zmluva č. XXXXXXXXXXX, ktorou žalovaný poskytol žalobcovi úver 2 800 eur s dohodnutou ročnou úrokovou sadzbou 17,91 %. Žalobca sa zaviazal úver splatiť 84.splátkami po 61,64 eura mesačne tak, že celkovo mal zaplatiť 5 152,56 eura. V zmluve je uvedené RPMN od 21,05 % do 21,70 % s poznámkou, že presná hodnota RPMN závisí na dni poskytnutia úveru a klient súhlasí, že presnú výšku RPMN mu spoločnosť oznámi pri poskytnutí úveru. Žalobca žalobou z 11. 11. 2015 sa voči žalovanému domáhal určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru podľa § 11 ods. 1 písm. b), d), zákona č. 129/2010 Z. z., ako aj vyslovenia neprijateľnej zmluvnej podmienky. V konaní súd najprv rozsudkom č. k. 9C/449/2015-28 zo dňa 25. 02. 2016 vyhovel len žalobe o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Akceptoval len jeden dôvod pre takýto záver, a to podľa neho neprípustné rozpätie RPMN v zmluve, ktoré má byť uvedené konkrétne a presne. V časti zamietnutia žaloby o vyslovenie neprijateľnej zmluvnej podmienky bol uvedený rozsudok zrušený uznesením Krajského súdu

v Prešove, č. k. 7Co/93/2016-85 zo dňa 27. 10. 2016 a po vyslovení právneho záveru týmto súdom, súd prvej inštancie následne rozsudkom, č. k. 9C/449/2015-94 zo dňa 23. 03. 2017 vyhovel aj žalobe o určenie neplatnosti neprijateľnej zmluvnej podmienky. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 11. 05. 2017.

3. V predmetnom konaní sa žalobca domáha voči žalovanému primeraného finančného zadostučinenia vo výške 1 176,28 eura podľa § 3 ods. 5 vety tretej zákona č. 250/2007 Z. z. z dôvodu, že v konaní 9C/449/2015 Okresného súdu Prešov bol žalobca v postavení spotrebiteľa úspešný o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Vo vzťahu k rozhodnutiu o vyslovení neprijateľnej zmluvnej podmienky, hoci vydanou v tomto istom konaní, žalobca samostatnou žalobou žiadal o primerané finančné zadostučinenie vo výške 300 eur, ktoré konanie sa vedie pod sp. zn. Okresného súdu Prešov 8Csp/215/2018 a vo veci ešte nebolo rozhodnuté.

4. Základným predpokladom úspešného uplatnenia primeraného finančného zadostučinenia v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa je porušenie práva alebo povinnosti podľa osobitných predpisov slúžiacich na ochranu spotrebiteľa. K tomuto záveru súd dospel logickým a gramatickým výkladom, keďže nemožno pochybovať o tom, že týmto osobitným predpisom v zmysle citovaného zákonného ustanovenia sú predpisy slúžiace na ochranu spotrebiteľov. Aj právna úprava spotrebiteľských zmlúv v § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka pôsobí ako osobitný právny predpis. Logicky spomínané porušenie práva či povinnosti musí súvisieť s normami na ochranu práv spotrebiteľov, veď preto je nárok zakomponovaný do zákona o ochrane spotrebiteľa. Ak by zákonodarcia mienil porušenie akéhokoľvek predpisu ako zákonnú podmienku pre úspešné uplatnenie daného nároku, uviedol by to v texte zákonného ustanovenia a použil by inú formuláciu, ale v zákone jasne vymedzil toto porušenie a nepoužil všeobecnú formuláciu. Navyše je potrebné vychádzať aj zo systematického výkladu a v tejto súvislosti posúdiť a vyhodnotiť formuláciu celého ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. a vychádzať najmä z jeho prvej vety, v ktorej je jasne uvedené, že spotrebiteľ sa môže proti porušiteľovi jeho práva alebo povinnosti ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa na súde domáhať ochrany svojho práva. Vetu tretiu citovaného zákonného ustanovenia je potrebné vykladať aj s ohľadom na znenie prvej vety § 3 ods. 5. V tejto súvislosti súd poukázal aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR 6Cdo/389/2015 zo dňa 14. 09. 2016, v ktorom najvyšší súd v súvislosti s ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. uviedol, že pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia práva alebo povinnosti napr. nároku na náhradu škody na vydanie bezdôvodného obohatenia alebo aj na určenie neprijateľnosti konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve

5. Pokiaľ ide o výšku primeraného finančného zadostučinenia, tú určuje voľnou úvahou súd. V tomto konkrétnom prípade sa vychádzalo zo skutočnosti, že žalovaný porušil svoju povinnosť vo vzťahu k žalobcovi ako spotrebiteľovi, ak pri spracovaní zmluvy o spotrebiteľskom úvere neuviedol dostatočne určito povinnú náležitosť zmluvy, a to RPMN. Pri stanovení výšky primeraného finančného zadostučinenia súd vychádzal zo závažnosti porušenia práva či povinnosti voči spotrebiteľovi. V danom prípade porušenie povinnosti dodávateľa - žalovaného spočívalo v uvedení nie jedného čísla, ale rozpätia RPMN s nepatrným rozdielom 0,7 % v zmluve, čo však súviselo s tým, že presná výška RPMN závisí aj od času reálneho poskytnutia úveru. Na to žalovaný jasne v zmluve upozornil, a preto zistené porušenie rozhodne nemožno považovať za vážne. Žalovaný už bol postihnutý za toto porušenie povinnosti tým, že sám žalobca mu nezaplátí dohodnutú odplatu, a teda „zadarmo“ disponuje od neho získanými finančnými prostriedkami. Poskytovanie právnej ochrany v dôsledku porušenia práv strán v spore má byť vyvážené. Preto nie je možné nezohľadniť skutočnosť, že žalobca závažným spôsobom porušil svoju zmluvnú a aj zákonnú povinnosť (a teda právo žalovaného), keď doposiaľ mu nevrátil ani istinu úveru a od februára 2015 mu dlhuje stále tú istú sumu 1 391,39 eura (2 800 eur - 1 408,61 eura). Zohľadnené bolo aj neuvážené a ľahkomyselné správanie sa žalobcu, ktorý aktuálne má nesplatené záväzky z 13 úverových zmlúv uzavretých s rôznymi subjektmi, či už bankami alebo nebankovými spoločnosťami. V súčasnosti na súde okrem predmetnej žaloby si žalobca uplatnil nárok na primerané finančné zadostučinenie v ďalších 12. sporoch. Súd skonštatoval, že daný inštitút nemôže slúžiť neprimeranému finančnému obohacovaniu sa spotrebiteľa, najmä ak ide o nepoctivého spotrebiteľa, keďže žalobca uplatnil obdobný nárok v súčasnosti 12.ďalšími žalobami. Navyše žalobcovi žiadna ujma spomínaným porušením povinnosti zo strany žalovaného ani nevznikla, keďže súd vyhlásil bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru, a preto daný inštitút nemôže slúžiť na odstránenie nejakých následkov tak, ako to vyplýva z dôvodovej správy. Po zohľadnení všetkých týchto okolností, súd považoval za postačujúce

pre naplnenie funkcie satisfakcie pre žalobcu priznanie nároku vo výške 50 eur a žalobu v prevyšujúcej časti zamietol.

6. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s ut. § 255 ods. 1 s použitím § 257 CSP. Rozhodnutie v tomto spore záviselo od úvahy súdu, preto sa vychádza zo záveru, že žalobca bol v spore úspešný. Zároveň však súd vzhľadom na vyššie popísané okolnosti prípadu, v súvislosti s nepoctivým správaním sa samotného žalobcu mal za to, žeby nebolo spravodlivé priznať mu nárok na náhradu trov konania, a to aj po zohľadnení skutočnosti, že súd mu priznal ani nie 1/20 uplatneného nároku.

7. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca z dôvodu nesprávne zisteného skutkového stavu a z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci súdom prvej inštancie. Uviedol, že na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v predmetnom konaní nemá žiaden vplyv skutočnosť, že žalobca v ďalších konaniach uplatnil primerané finančné zadosťučinenie v nadväznosti na úspech v inom základnom konaní. Je pravdou, že žalobca je zaťažený desiatkami úverov a že je to jeho zlyhanie, ale žalobcova finančná situácia nie je v Slovenskej republike ojedinelá a je v prvom rade zlyhaním štátu a inštitúcií, ktoré majú chrániť zákon. Nie je možné, aby nebankové inštitúcie a banky poskytovali také množstvo úverov na splácanie starších úverov novšími bez akejkoľvek šance sa z tohto úverového kolotoča dostať a s nádejou nebankových subjektov a bánk, že dlhy prejdú na dedičov. Svedčí to o tom, že sa neskúma bonita spotrebiteľa a nepostupuje sa s náležitou odbornou starostlivosťou v zmysle zákona. Súd žalobcovi vyčíta, že nesplatil ani istinu úveru, ale ani slovom nespomína tisíce eur, o ktoré sa obchodníci, vrátane žalovaného na úkor žalobcu obohatili, ako to vyplýva z lustrácie spisov žalobcu vedených na Okresnom súde Prešov. Zdôraznil, že jedinou podmienkou práva na primerané finančné zadosťučinenie podľa zákona č. 250/2007 Z. z. v platnom znení je úspech spotrebiteľa v súdnom konaní bez ohľadu na to, aké právo spotrebiteľa bolo porušené. Nie žalobca, ale žalovaný pripravil formulárovú zmluvu a žalovaný porušil povinnosť vyplývajúcu z ust. § 9 ods. 2 písm. j) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úrokoch, keď neuviedol správne výšku RPMN. Poukázal na vývoj ust. § 3 ods. 5 veta tretia zákona č. 250/2007 Z. z., ktorý v znení účinnom do 09. 06. 2013 nevyžadoval ujmu, ale len hrozbu ujmy a od 10. 06. 2013 zrušil aj požiadavku hrozby ujmy. Týmto vývojom nemohol zákonodarcia sledovať taký cieľ, že neexistujúcu požiadavku ujmy a zrušenie požiadavky hrozby ujmy má svojou ochrannou funkciou dodávateľov, nahradiť súdne rozhodnutie a ujmu v rozpore so zákonom ako podmienku primeraného finančného zadosťučinenia vyžadovať. Súd vykonal dôkaz spisom Okresného súdu Prešov 9C/449/2015, a preto mu muselo byť zrejmé, že v základnom konaní ide o úver bezúročný a bezpoplatkový. Ak by sa žalobca na súde úspešne nedomohol určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, hrozilo by, že žalovaný sa na úkor žalobcu bezdôvodne obohatí až o sumu 2 352,56 eura. V predmetnom konaní si žalobca uplatňuje finančné zadosťučinenie vo výške 1 176,28 eura, čo zodpovedá polovici sumy, o ktorú sa žalovaný chcel na úkor žalobcu bezdôvodne obohatiť. Rozhodovacia prax sa uberá tým smerom, že v prípadoch, keď sa dodávateľ mieni na úkor spotrebiteľa obohatiť o sumu až do výšky 1 000 eur, súdy priznávajú väčšinou primerané finančné zadosťučinenie v takej výške, v akej sa dodávateľ chcel na úkor spotrebiteľa obohatiť. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/53/2016, 6Co/104/2017, 7Co/23/2017, 19Co/30/2018, 7Co/49/2018 a 21Co/31/2018. Osobitne žalobca napadol aj výrok o trovách konania. Ako dôvod uviedol, že ak súd prvej inštancie priznal nárok vo výške podľa vlastnej úvahy, teda z tohto pohľadu vo výške 100 % z vlastnej úvahy, tak v takom pomere úspechu a neúspechu mal priznať aj náhradu trov konania, teda v rozsahu 100 %. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutých výrokoch zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

8. Odvolací súd v zmysle zásad ust. § 379, § 380 a § 381 CSP preskúmal rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania a zistil, že odvolanie žalobcu je dôvodné len proti rozhodnutiu o trovách konania.

9. Vo veci samej sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje a len pre zdôraznenie dodáva:

10. Všeobecným právnym predpisom upravujúcim ochranu spotrebiteľa nie je Občiansky zákonník, ale zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov. Vo vzťahu k tomuto

právnemu predpisu aj Občiansky zákonník má povahu osobitného predpisu a vo svojich ustanoveniach len dopĺňa všeobecnú úpravu danú zákonom č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov o ďalšie osobitné ustanovenia zamerané na ochranu spotrebiteľov. Je to zrejmé z ust. § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov, podľa ktorého každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách, pričom v poznámke k tomuto ustanoveniu je daný odkaz na ust. § 52 až § 54 Občianskeho zákonníka.

11. V prípade porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 v znení neskorších predpisov a osobitnými predpismi, medzi ktoré sa zaraďuje i Občiansky zákonník, vzniká spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie. Toto právo vyplýva z ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov, podľa ktorého proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Spotrebiteľ sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom. Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

12. Vychádzajúc z tohto ustanovenia predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinností ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zo strany spotrebiteľa na súde. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje ak k takémuto porušeniu práva alebo povinností dôjde.

13. V tejto súvislosti je potrebné dodať, že v súčasnosti účinné znenie ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinností ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi bolo spôsobilé privediť ujmu spotrebiteľovi. Od 10.6.2013 právo na primerané finančné zadosťučinenie vzniká už úspechom spotrebiteľa na súde v otázke preukázania porušenia práva alebo povinností ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. v znení neskorších predpisov alebo osobitnými predpismi.

14. Čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinností, ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie, tento je naplnený vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinností žalobou proti dodávateľovi.

15. K uplatneniu práva na primerané finančné zadosťučinenie nemôže dôjsť kedykoľvek. Toto právo vzniká v zmysle ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov po tom čo zo strany spotrebiteľa dôjde k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinností na súde. Či došlo k úspešnému uplatneniu porušenia práva alebo povinností na súde vyplynie až z právoplatného rozhodnutiu súdu vydaného vo veci samej.

16. Vo veci 9C/449/2015 Okresného súdu Prešov sa žalobca domáhal vo vzťahu k žalovanému určenia, že úver zo zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXXX z 15. 04. 2013 uzavretej medzi stranami sporu je bezúročný a bez poplatkov. Zároveň sa domáhal určenia, že zmluvná podmienka v úverových podmienkach žalovaného pre hotovostný a revolvingový úver nachádzajúca sa v hlave 16 §5 je pre svoju neprijateľnosť neplatná. Vo vzťahu k takto uplatnenému nároku mal žalobca v konaní plný úspech. Rozsudkom Okresného súd Prešov zo dňa 25. 02. 2016, č. k. 9C/449/2015-28, ktorý nadobudol právoplatnosť 07. 04. 2016, súd určil, že úver zo zmluvy o úvere z 15. 04. 2013 uzavretej medzi stranami sporu je bezúročný a bez poplatkov. Až právoplatným ukončením konania vo veci 9C/449/2015 bol naplnený predpoklad úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinností umožňujúci žalobcovi požadovať od žalovaného práva na primerané finančné zadosťučinenie. Žaloba o primerané finančné zadosťučinenie bola podaná na súde dňa 31. 10. 2018.

17. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradzovalo od získavania plnení z neplatných právnych úkonov týkajúcich sa spotrebiteľských zmlúv a jednak to treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, sa už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite. Aj keď zákon, ako to už bolo skôr konštatované, nevyžaduje pre vznik práva na primerané finančné zadosťučinenie, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma, v prejednávanej veci vznik ujmy na strane žalobcu bez akýchkoľvek pochybností hrozil. Jednou z povinných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere uzavretej podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úverov je uvedenie RPMN. Zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať náležitosť: ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť vypočítanú na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; v zmluve sa uvedú všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov. V pôvodnom konaní 9C/449/2015 súd konštatoval, že došlo k porušeniu povinnosti dodávateľa - žalovaného, ktoré spočívalo v uvedení nie jedného čísla, ale rozpätia RPMN (od 21,05 % do 21,70 %), t. j. s rozdielom 0,7 % v zmluve. Aj keď rozpätie nie je veľké, ale ak by súd rozpätie akceptoval, nebolo by možné určiť, kedy ide o rozpätie ešte prípustné, kedy už nie, keďže zákon žiadne kritériá neurčuje. Keďže uvedenie RPMN je neplatné, jeho neplatnosť spôsobila, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. b) zákona č. 129/2010 Z. z.). Žalobca teda aj s prihliadnutím na postoj žalovaného vo veci vedenej pred Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 9C/449/2015, v ktorom žalovaný sponchyboval dôvodnosť žaloby o určenie, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, bol dlhodobo vystavený psychickému vypätiu a stavu právnej neistoty, a to až do doby právoplatného skončenia konania vo veci 9C/449/2015 Okresného súdu Prešov.

18. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu. Pri jej určovaní sa zohľadňujú rôzne kritériá, a to intenzita, časové trvanie závadného konania, satisfakčná a sankčná funkcia a pod. Za primerané vzhľadom na všetky okolnosti prípadu je potrebné považovať finančné zadosťučinenie vo výške 50 eur tak, ako to správne určil súd prvej inštancie. Takto priznané finančné zadosťučinenie je vyrovnanie ujmy žalobcu, ktorá mu vznikla konaním žalovaného, je akousi určitou satisfakciou za stav, ktorý musel žalobca v dôsledku konania žalovaného trpieť a je aj sankciou postihujúcou žalovaného, ktorý pri dojednaní zmluvy o úvere závadne konal.

19. Vychádzajúc z vyššie uvedeného odvolací súd postupom vyplývajúcim z ust. § 387 CSP rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby v prevyšujúcej časti ako vecne správny potvrdil.

20. Rozhodnutie o trovách konania sa nedá považovať za správne. V danom prípade predmetom konania bol nárok žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie. Výška uplatňovaného nároku teda bez akýchkoľvek pochybností závisela od úvahy súdu. Aj keď Civilný sporový poriadok už nemá ustanovenie obdobné úpravy obsiahnutej v ust. § 142 ods. 3 OSP, uvedené neznamená, aby nová právna úprava vylučovala osobitný režim posudzovania úspechu a nárokov na náhradu trov v prípadoch, keď výška plnenia závisela od úvahy súdu. Pri uplatňovaní nároku na primerané finančné zadosťučinenie bolo povinnosťou žalobcu v žalobe uviesť jeho požadovanú výšku. Z povahy tohto nároku však vyplýva, že presné stanovenie výšky plnenia je závislé od úvahy súdu. Je preto spravodlivé, aby aj súdom prisúdená výška plnenia bola braná za základ pre výpočet jednotlivých trov konania, vrátane tarifnej hodnoty pre určenie základnej sadzby tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby v prípade, že strana je zastúpená advokátom, lebo až vtedy je známa hodnota sporu. V sporovom konaní je kritérium procesného úspechu prvoradým kritériom posudzovania náhrady trov, čomu zodpovedá aj systematické začlenenie ust. § 255 CSP. Podľa tohto kritéria môže súd priznať náhradu trov konania v plnej výške aj vtedy, ak súd priznal nárok úspešnej strane, nie však v požadovanej výške. Ide o prípady, keď výška nároku závisí od úvahy súdu. Za takejto situácie bolo potrebné rozsudok vo výroku o trovách konania zmeniť (§ 388 CSP) a žalobcovi priznať náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 100 %.

21. Pokiaľ ide o trovy odvolacieho konania, tieto podľa ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 2 CSP stranám sporu neboli priznané.

22. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov

3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).